GS63

Den Lycklige.

Hwad den är sáll, sem i sin egen hydda
Ser utan oro morgonrednan gry,
Ej saknande de dar sem äro flydda,
Ej förjande för dem sem skola fly!

2.

Hwad den är sáll, som hjertats pligter wördar
Och njutningen af hjertats frid förstår,
Som fruktar blott en storm för sina skördar
Och räknar skiften blott i sina år!

3.

Hwad den är sáll, hwars lif så tyst förswinner,
Att ingen glansen af hans dygder ser,
En källas bild, som genom ángen rinner,
Gömd af de blommer dem hon näring ger.

4.

Hwad den är sáll, hwars önskningar belönas
Utaf ett älskande och troget bröst,
Som ser sin wär af kärleken förskönas,
Och wänskap samla blommor för hans höst!

Säljas i Stockholm i Björnståhls Bokhandel.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

I forntiden bodde lycksalig och fri,
Gref Adam på Eden, ett stort Säteri,
Med Djurgård och Trägård och långa Alleer,
Chinesiska Bryggor och täta Bosqueer
Fullkomligt war Eden wår Kungsträgård lik,
Så när som på Vauxhall och Gardes-musik.

2.

Den tiden ej bruktes att plöja och så,
Ty Bönder och Torpare funnos ej då,
Och Grefwen helt Solo med Ewa sin maka,
Förstod ej att plöja och hon ej att baka,
Precist som Grefwinnor och Grefwar ännu,
Som sällan arbeta, men äta som sju.

3.

Der lefde Gref Adam så sorgfri och sáll,
Och gick i sin trägård från morgon till qwäll,
Ät Äpplen och Päron och Körsbär och Krikon,
Meloner och Ananas, Pisang och Fikon,
Och kanske för ro skull wid Gullflodens strand
Han swäljde en lefwande Ostra ibland.

4.

Af Ostron och Frukt blir man torstig — han drack
Så glupskt utur källan, att nästan han sprack,
Men blef af sitt slappande kraftlösa watten
Så dufwen och orklös och sömnig om natten,
Att unga Grefwinnan med tränande blick,
Swor högt öfwer denna kastrerande drick.

5.

En Midsommars-dag i en Myrthen-Berceau,
Då Adam sof middag och Ewa såg på —
Så såg hon på långt håll den glödande rankan,
Och föll par Bricole på den lyckliga tankan,
Att promt slå bort wattnet i muggen der stod,
Och fylla den åter med drufwornas blod.

6.

När Adam war fullsöfd så der klockan sju,
Han grep efter muggen förbi om sin Fru,
Men då den förtrollande smaken han kände,
Glad han då brast ut i sitt nycktra elände:
Och sad': min Grefwinna, se wattnet är rödt,
Och smakar förtrollande ljufligt och sött.

7.

Grefwinnan, som r'en smakat saften i mjugg,
Bröt än flera drufwor och fyllde hans mugg;
Och knappast hann oset till Grefliga hjernan,
Förr'n hjertat blef warmt för den tjusande Tärnan
Och följande natten, det påstås, min wän,
Att Eva precist kände Adam igen.

8.

En Sommar kom Egendoms-Herren sjelf dit,
Att granska sitt Gods och förpaktarens flit,
En slik Revision på hans Gods stundom hände,
(Ty Grefskapet hade det blott på arrende)
Och följden på denna visit blef helt kort,
Att Waktaren Cherubim körde dem bort.

9.

Man wet ej så noga, hwad orsaken war,
Till denna surprice för wårt Grefliga par;
Det gick wäl ett ryckte, att Evas capricer,
Förledt Fader Adam till flera sottiser,
Bland annat att snaska en rar sort Melon,
Som war seqwestrerad för Godsets Patron.

10.

Så tog deras härlighet plötsligt till slut,
Och ägar'n sin Trägård ej mer hyrde ut,
De wandrade sedan som andre Migranter,
Med sexton par Anor, men smått om Kontanter,
Och Grefwen beständigt behöll till sin Graf,
Sin smak för den dryck, som hans Fru honom gaf.

11.

När lyckan så började blifwa contrair,
Han dränkte i muggen sin lefnads beswär;
Men alltid så ofta Pokalen han tömde,
Han strax i sitt Eden tillbaka sig drömde,
Slog i åt Mor Eva, som jemrade sig,
Och skrek: se här har du, drick käring och tig.

12.

Så dog han, se'n först Testamente han gjort,
Fast allt utom Källar'n betydde ej stort,
Der rådde han allom att älska och dricka,
Att präßa sin drufwa och kyßa sin flicka,
Och slutar med följande märkliga ord:
För Soffan och Bälen är menniskan gjord.